

Δάφνινο στεφάνι

Σαν κλείσω το βράδυ τα μάτια μου,
Ένας ολόκληρος κόσμος ζωντανεύει.
Οι σκέψεις αποκτούν κίνηση,
Και εγώ χορεύω ανάμεσά τους.
Τα χρώματα γίνονται ρυθμός, η μουσική αρμονία,
Και κάθε ακτίνα του ηλίου ξυπνά τους ιππότες
Των μυθικών διηγημάτων.

Ένα σύννεφο όμως εμφανίστηκε.
Η σκόνη του ανέμου μετέτρεψε σε απολιθωμένα
Αγάλματα τις χρυσές πεταλούδες της ζωής.
Το χάος συναντά τον φόβο. Κείτονται μαζί
Στ' ακρογιάλι απαριθμώντας τα αστέρια του ουρανού,
Που μόνα απέμειναν. Η θάλασσα πια αφιλόξενη,
Τα κύματα αγωνίζονται να με εγκλωβίσουν
Και να με τραβήξουν στον πυθμένα της απομόνωσης.

Κι εκεί συναντώ πάλι τους μύθους που ξετυλίγουν,
Τις πριγκίπισσες, τους ήρωες και τους ψηλούς πύργους.
Όμως αυτή τη φορά ο δράκοντας είχε νικήσει.
Η φλογερή ανάσα του διαπέρασε κάθε ίχνος,
Κάθε κομμάτι του σώματός τους, σπιθαμή προς σπιθαμή
Το πρόσωπό τους είχε μεταβληθεί.
Το γκρι κατέπνιξε τη λάμψη της ημέρας
Και τα μολυβένια στρατιωτάκια με παρέσυραν
Να τραγουδήσω το αιματηρό τους εμβατήριο.

Ο χρόνος σταμάτησε. Κάθε δευτερόλεπτο,
Ένας χτύπος της καρδιάς, σχεδόν ανεπαίθητος,
Μα γρήγορα δυναμώνει. Με καταδιώκει κι αρχίζω να τρέχω
Ψάχνω να βρω καταφύγιο πίσω απ' τα ερημωμένα σπίτια.
Όμως είναι παντού. Με ακολουθούν οι κραυγές, ο θρήνος
Και οι λυγμοί της μητέρας, το τσιριχτό κλάμα ενός μικρού κοριτσιού,
Που ξυπόλυτο καθώς είναι προσπαθεί να αντιληφθεί
Το κενό που απλώνεται μπροστά του.

Τότε άρχισε να ψιχαλίζει. Κάθε σταγόνα δημιουργούσε
Έναν ξεχωριστό ήχο η μελωδία του οποίου ποτέ δεν χανόταν.
Γρήγορα έγινα μάρτυρας μιας συγχορδίας που δειλά δειλά ξεπρόβαλλε.
Η βροχή ξέπλυνε σαν ορμητικός χείμαρρος την στασιμότητα και τον θρήνο.
Η ίδια με οδήγησε μπροστά σε έναν πελώριο λόφο.

Η ανάβαση γίνεται δύσκολη, γεμάτη αγκάθια,
Κακοτράχαλους δρόμους και ψηλούς βράχους.
Όμως, δεν δειλιάζω, προσπαθώ να ακολουθήσω τα βλέμματα
Της μάνας και του μικρού κοριτσιού. Ο πόνος αποτυπωμένος
Σε ένα πρόσωπο, αλλά οι φωνές που αντηχούν λειτουργούν ως κίνητρο.

Ευχαριστώ! Είπα με χαμηλή φωνή. Ευχαριστώ
Τους ανθρώπους εκείνους, τους πραγματικούς ήρωες,
Τους γενναίους στρατιώτες της ψυχής.
Η ασπίδα τους λάμπει στο φως του ήλιου που εμφανίζεται.
Κι εκεί ενώνεται το παρελθόν με το μέλλον, δύο κόσμοι
Διαφορετικοί, δύο κόσμοι μακρινοί, και οι δύο στον δρόμο της
Αναζήτησης. Αναζητούν τους ήρωες, τους πρίγκιπες
Και τις πολύχρωμες πεταλούδες.

Το ξυπόλυτο κορίτσι τώρα καρφισώνει στον ουρανό
Λουλούδια. Λουλούδια χρωματιστά εις μνήμη των πραγματικών ηρώων,
Των εκατοντάδων στρατιωτών. Ένα χαμόγελο σχηματίζεται αμυδρά στο
Πρόσωπό της δίνοντας τέλος στην γκριζα σιωπή.

Αιμιλία Παπανικολάου